

OLÁH JÁNOS

LÁZADÓK

Éjszaka van, áttetsző, sötét szikla már
a város. A kinemfaragott szobrok,
a föl nem lázadt lázadók nyugalma
torz haragvássá növekszik bennem,

ajkamat harapnám, vágnám magamat földhöz,

de hányódó daczban, futó reszketésben
kibomlanak az erdők, fölnyílnak
síró évszakok, látom a holdat,
meghajszolt lovaim, sovány és borzas
állatok félhold alakú harapását.

Minden erdőt minden várost elönt a holdfény,
a fák között hószínű tinók ballagnak,
fél szarvuk mintha a tél kürtje volna,
jéggé fagyott, szomorú énekkel vesződöm,

megbénít ez a csönd, az öntudat döbrent
világossága kővé dermed az arcomon,
márványszürke éjben nyugszom
fölkoncolva és kiterítve,
föl nem lázadt lázadók vonulása a lelkem,

s mintha menekülnék, hitetlen, nagy sereg kísér:
„minket a várból kitagadtak,
s mert emberségünk csak bűn, csak eszköz,
megelőzzük egymást, és elfeledjük”,
jönnek, akiknek emlékét már csak dőlt keresztek őrzik,

és belep a por, amit riongó harcosai
az időnek hegyek és tengerek közül is
fölkavarnak hozzám napjaim erdejébe.